

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce **R. D. F.**, zastoupeného JUDr. Alešem Janů, advokátem se sídlem Tábor, Čelkovická 445, proti žalované **Policii České republiky, Správě Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, Lannova 26, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2005, č. j. PJC-580-2/ZŘ-Sč-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2005, č. j. 10 Ca 147/2005 - 18,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2005, č. j. 10 Ca 147/2005 - 18, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2005, č. j. PJC – 580 – 2/ZŘ – Sč - 2005.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Okresního ředitelství v T., jímž byla zamítnuta podle § 9 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, žádost žalobce o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A – samopalu zn. Thompson USA, vzor 1928, ráže 45 ACP, v.č. X, pro sběratelskou činnost podle § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku zrekapituloval velmi podrobně průběh celého řízení, uvedl, že spornou mezi účastníky je otázka, zda měla být žalobci udělena výjimka k nabytí a držení zbraně kategorie A – samopalu pro sběratelskou činnost.

Takovou výjimku lze však udělit pouze za situace, prokáže-li se ve správním řízení, že žalobce provádí sběratelskou činnost a za podmínky, že to neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce vlastní deset registrovaných zbraní kategorie B,C. Žádná z nich však není zbraní historickou z období 2. světové války.

Není tedy prokázáno, že by žalobce provozoval sběratelskou činnost. Skutečnost, že je členem střeleckého klubu, který se mj. zabývá vojenskou historií a vlastní vojenský jeep, nemůže tento závěr zvrátit. Z žádných skutečností nevyplývá, že se žalobce věnuje sběratelské činnosti, že vlastní sbírku – soubor cenných, vzácných a historicky důležitých dokladů ke 2. světové válce vytvářený se záměrem dokumentovat vývoj. Z obsahu (negativního) stanoviska Inspektorátu pro zbraně, střelivo, výbušniny a drogy, které si správní orgán před vydáním rozhodnutí vyžádal, je zřejmé, že se jedná o odborné posouzení zbraní, které má žalobce v držení pro účely zjištění, zda žalobce provádí sběratelskou činnost. Ze stanoviska vyplývá, že žádná z jeho registrovaných zbraní není zbraní historickou 2. světové války. Žalovaný při rozhodování posuzoval zákonná kritéria pro udělení výjimky. Výhrada žalobce k porušení zásady dvojinstančnosti řízení je proto nedůvodná.

Za situace, kdy nebylo zjištěno, že žalobce je sběratelem, není splněno kritérium pro povolení výjimky ze zákazu mít uvedenou zbraň.

Žalobce napadl rozsudek soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a domáhal se jeho zrušení. Poukázal na to, že i soud nesprávným způsobem posoudil skutkový stav, který vzal správní orgán za podklad pro své rozhodnutí. Trvá na skutečnosti, že splnil podmínky pro udělení výjimky ze zákazu vlastnit předmětnou zbraň.

Ze zákona o střelných zbraních nevyplývá povinnost sběratelskou činnost dokladovat sbírkou určitého rozsahu či hodnoty. Vždyť i sběratel, který teprve zakládá svoji sbírku splňuje podmínky sběratelské činnosti. Pokud měl správní orgán pochybnosti o žalobcově sběratelské činnosti, měl žalobce vyzvat k prokázání svých tvrzení a zjistit tak skutečný stav věci. Správní orgány vyšly ze zamítavého stanoviska Policie ČR, Správy Jihočeského kraje a ostatní důkazy nehodnotily ve svých vzájemných souvislostech. Již v žalobě poukázal na skutečnost, že stěžejním důkazem bylo vyjádření Policie ČR, Správy Jihočeského kraje, která pak rozhodovala v téže věci jako odvolací orgán. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul podrobně závěry i průběh správního řízení, důvodnost kasační stížnosti odmítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Žalobcem předestřenou námitkou je otázka posouzení dostatečnosti získaných podkladů pro rozhodnutí ve věci.

Spor v dané věci tak spočívá v posouzení podmínek pro udělení výjimky ze zákazu držení zbraně kategorie A – samopalu pro sběratelskou činnost.

Zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, již ve svých úvodních ustanoveních (§ 3 až § 7) rozděluje zbraně a střelivo, z hlediska jejich nebezpečnosti do čtyř kategorií (A až D - zakázané, podléhající povolení, podléhající ohlášení a ostatní). Nejnebezpečnější zbraně a střelivo, které jsou nebezpečné zejména z hlediska vnitřního pořádku a bezpečnosti, jsou všeobecně zakázány, a proto zařazeny do kategorie A. Zbraně

podléhající určité regulaci jsou pak zařazeny do kategorie B, méně nebezpečné zbraně jsou zařazeny v kategorii C a D.

Taková striktní právní úprava brání možnosti, aby se zbraně, které jsou zařazeny do kategorie A, dostaly nekontrolovaně a bez vážného důvodu do rukou široké veřejnosti.

V posuzovaném případě je spor o udělení výjimky ze zákazu držení zbraně nejnebezpečnější kategorie, které je zakázáno všeobecně. Z takového obecného zákazu však může být udělena výjimka, a to k žádosti zájemce jen v případech, bude – li nepochybně prokázáno, že nastaly zákonem přísně stanovené podmínky pro její udělení a zároveň její udělení neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti.

Žalobce požádal o udělení výjimky z důvodu uvedeného v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o střelných zbraních a střelivu, podle něhož může Policie České republiky (dále jen "policie") udělit výjimku držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, který provádí sběratelskou nebo muzejní činnost.

Žádal-li tedy žalobce o udělení výjimky právě z takového důvodu, bylo na něm, aby důvody svého tvrzení rovněž doložil, aby tedy prokázal, že provádí sběratelskou či muzejní činnost. Žalobce omezil své tvrzení na provádění sběratelské činnosti, muzejní činnost nezmiňoval.

K žádosti o udělení výjimky předložil ve správním řízení zprávu Střeleckého klubu O., jehož je členem a předložil fotografii, kde je zachycen stojící v dobové vojenské uniformě vedle historického vojenského vozidla a dále fotografii zachycující součásti vojenské výzbroje (bajonet, přilba, pásek, vojenská torna). Správní orgány shromáždily další podklady pro své rozhodnutí a to stanovisko k výjimce na zbraň kategorie A od Městského úřadu B. a od Obvodního oddělení Policie ČR B. (tato stanoviska byla kladná) a stanovisko k žalobcově žádosti od Inspektorátu pro zbraně, střelivo, výbušniny a drogy Č.

Vzhledem ke skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení a doloženým ve spisu, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že z provedeného dokazování a zejména z následného odůvodnění rozhodnutí není zcela zřejmé zjištění skutečností rozhodných pro posouzení, zda byly splněny zákonné předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení výjimky z důvodu uvedeného v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o střelných zbraních a střelivu, tak, jak to předepisuje zákonná úprava.

V citovaném ustanovení in fine užitý pojem „sběratelská činnost“ spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu není vhodné, dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli.

Jestliže zákon o zbraních stanovil, že „Policie České republiky může udělit výjimku držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, který provádí sběratelskou nebo muzejní

činnost“ a vzhledem k obsahu žalobcovy žádosti o udělení výjimky pro účely sběratelské, pak tento neurčitý pojem – „sběratelská činnost“ měl být odborně a objektivně vyložen. Správní orgán měl v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, co považuje za „sběratelskou činnost“ a za „sbírku“.

„Sběratelskou činností“ může tak být například vnímána systematická činnost, spočívající v hromadění souboru cenných, historicky ojedinělých, významných či vzácných předmětů všeho druhu, vztahujících se v tomto případě k období druhé světové války, ale také činnost, která směřuje pouze k hromadění zbraní z tohoto období. Je rovněž nejasné, zda správní orgán omezuje posouzení existence „sběratelské činnosti“ z hlediska množství nahromaděných předmětů, a nebo, zda se může jednat i o pořízení prvního předmětu takové sbírky. Není též zřejmé, zda považuje za „sběratelskou činnost“ např. i hromadění „bezcných“ předmětů, či zda se musí jednat skutečně o předměty hodnotné, ojedinělé či zvláštní. A takových otázek se naskytá mnoho dalších. Je jisté, že některá naznačená kritéria pro udělení výjimky k držení střelné zbraně skupiny A by žalobce splnil, jiná nikoliv. Právě z takového důvodu je správní orgán povinen nejprve neurčitý právní pojem vyložit a poté dané skutečnosti pod něho podřazovat.

Aby mohl tedy správní orgán jednoznačně uzavřít, že „činnost“ tvrzená žalobcem je či není „sběratelskou činností“ a tedy zda se otevírá prostor pro udělení výjimky k držení předmětné zbraně či nikoliv, jinými slovy - zda-li je tedy žalobcova činnost podřaditelná pod zákonem uvedený pojem „sběratelská činnost“, a je tedy jednou z podmínek pro udělení výjimky, musí být takový pojem nejdříve vyložen. To vše rovněž proto, aby poté, co vymezí obsah zmíněného neurčitého pojmu, mohl vymezit i rámec pro svá skutková zjištění a v něm (v tomto rámci) hodnotit existující důkazy, popřípadě důkazní prostředky doplnit.

Této své povinnosti však žalovaný nedostál a není proto možné přezkoumat, zda žalobce zákonem stanovené podmínky pro udělení výjimky splňuje, či nikoliv.

Žalobce již v žalobě, jakož i v kasační stížnosti tvrdil, že splnil zákonnou podmínku pro udělení výjimky; nezrušil-li krajský soud pro shora uvedené pochybení žalovaného napadené rozhodnutí pro tuto žalobou vytýkanou vadu, je tu důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil.

Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu